„monda aega, kui sa weel ei jonud, kuida
„siis iggaüks sind au wäärt piddas! Kuida
„siis sinno maiapiddaminne korda läks!
„Kuida siis sinno naene sind armastas, kes
„nüüd ööd ja päwad sinno pärrast nuttab,
„ja öhkab! Kule Juhhan, wötta jälle woi-
„must ennese ülle, kui jomisse himmo sind
„körtso kutsub. Sa jälle mehheks; par-
„randa eñnast ja jätta sedda suurt hirmsa
„jomist mahha, mis sind hukkatusse sisse
„wiib. Weel on sul aega ümberpöörda.
„Minna tahhan tehha, mis minno jou-
„dus on, et sinnust weel aus mees saab,
„ja sinno herra aitab sind. Sa ollid
„jo muido ni hea mees. Püa nüüd ue
„noug armas Juhhan, jälle ni heaks
„sada kui sa ollid, eñne kui sa sedda hirm-
„sa wina jomist hakkasid. Añna mulle kät
„se peale, ja toota mulle, et sa truiste sed-
„da tahhad piddada, mis sinno ennese ön-
neks

„neks tulleb." Nenda pallus armolikkul
wisil kirriko-öppetaja Juhhanit. Juhhan
nuttis kui laps nenda leikasid öppetaja san-
nad temma läbbi süddame. Jummal önnis-
tago teid ja tassugo teile tuhhat kord sedda
head, mis tei minnule tete! Teie peastate
mind ühhest hirmsast ellust omma öppetusse
läbbi. Willets innimenne minna ollin; agga
nüüd ma tahhan teie sanna kuulda ja jomist
mahha jätta. Ennam ei woinud temma öölda.
Temma silmad said wet täis ja temma
läks selle kindla nouga ärra „ei ma nüüd
„ka ilmas ennam ei tahha wina jua!"
Kui ta koio tulli, langes ta naese kaela
ümber, räkis temmale keik mis öppetaja
temmale olli ütteinud, ja tootas omma
naesele ni wistist kui Jummal taewas on,
et ta mitte ennam ei ta haks wina wötta.
Temma naene ja lapsed langesid pölweli
mahha ja tännasid Jummalat, et Issa jälle
hea